

"Mirar al passat, per aconseguir la felicitat"

Àngel Luna, amb trenta-dos anys, és ja un dels polítics amb més experiència i més quilòmetres fets durant la transició. Diputat de les Corts valencianes i senador a Madrid, recorre contínuament el trajecte que uneix aquestes dues ciutats amb Alacant, on viu.

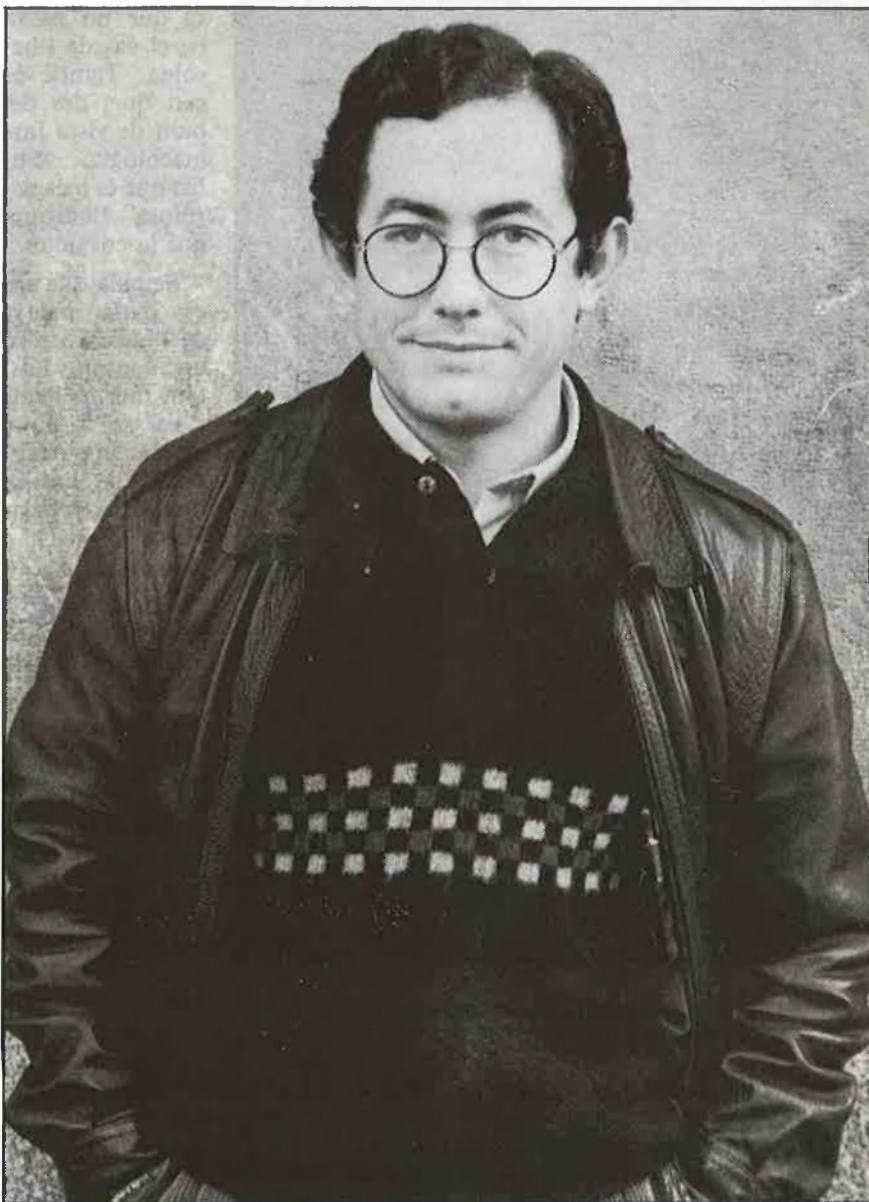
Joan Vicent HERNÁNDEZ

Podriem dir que som davant d'un viatjant d'idees i projectes, que d'un lloc a un altre tracta de posar en pràctica. A València, com a portaveu del seu partit, el PSOE, fa un poc de tot, i intervé en els temes més variats. Al Senat espanyol també toca molts instruments, principalment els relacionats amb la Sanitat i la Seguretat Social.

Actualment, és el portaveu del seu partit en la Comissió d'Investigació de Consum i Tràfic de Drogues. Les drogues són, doncs, l'última matèria que ha d'aprendre de debò a tots els nivells, ja que ha de redactar un document per a la comissió executiva socialista que serveixi com a text base per a una conferència que es farà a nivell estatal sobre el tema.

«La conferència pot tenir bastant influència, ja que es tracta, per damunt de tot, de fer un document com a referent per a tots els socialistes de l'estat en l'actuació sobre aquestes qüestions. Cal que hi haja una unificació de tots els organismes que per separat actuen sobre la droga; el document ha de servir com a punt de partida per a tots els socialistes que hi treballen.»

¿Podria eixir-ne, fins i tot, una possible llei? «No ens hem plantejat, de moment, una llei específica sobre el tema; allò que si que estem estudiant, evidentment, és la modificació de la legislació vigent en una sèrie de matèries. No tinc molt clar que calga una llei específica per a la droga; aquest és un tema multidisciplinar, que té aspectes sanitaris, socials, penals, etc., jo no sóc molt partidari de lleis especials.»

/Francisco Lainez

«La situació geogràfica del País Valencià és propícia per al tràfic de drogues»

¿És preocupant el consum de droga al País Valencià? «És preocupant en la mesura en què tenim una situació geogràfica propícia per al tràfic; a més, és una societat de les més avançades d'Espanya respecte a desenvolupament social, molt influïda pel turisme, amb un nivell de consum elevat. No n'hi ha dades precises, ni ací ni enlloc, llevat dels americans, que ja porten molts anys treballant el tema. Jo el que faig, cada volta que aparec públicament, és desmitificar

tanta mil heroïnòmans i d'altres en parlen de dos-cents mil—, hi ha enquestes d'una altra mena, fetes recentment, que en parlen de vint mil. No dic que siga una xifra o l'altra, evidentment, ha d'haver-hi una mitjana.»

Últimament, es parla d'un augment del consum de la cocaïna... «Sí, perquè s'està començant a detectar uns nivells de substitució important de l'heroïna per la cocaïna. El tema em sembla preocupant, perquè

vertaderament s'han detectat grans màfies funcionant darrere de tot això, cosa que no passa en el cas de l'heroïna. També és cert que, des del punt de vista farmacològic, sembla que és més perillosa l'heroïna que la cocaïna.»

Sembla que ara es parla menys de l'haixix... «Té un consum bastant normalitzat, i no se li dóna massa importància. El haixix també és perillós.»

¿I el tabac i l'alcohol? «Naturalment, l'alcohol molt més. Un dels aspectes que em plantege en tot aquest tema és la terrible gravetat de l'alcohol. Des d'un punt de vista quantitatiu, em pense que és molt més perillós el problema de l'alcohol que el de qualsevol altra droga.»

Àngel Luna no és nou en el camp de la Sanitat, encara que siga advocat. Quan el Consell encara no era monocolor, ja dirigia aquesta àrea en l'executiu valencià. Un conseller que anava d'Alacant a València, amb una flamant BMW, i que ara ja no sap si els projectes que

va iniciar ja estan en marxa. «No n'he seguit molt l'evolució posterior. Jo vaig deixar encarrilats una sèrie de projectes que desconec si han estat engegats o no.»

«M'hauria agradat el penó en la llei de símbols»

Àngel Luna, com a bon militant, acata les decisions del seu partit; així, per exemple, ho va fer quan es va aprovar la Llei de Símbols, sense el penó i amb l'himne regional. Personalment, ens diu que va fer la seua valoració sobre el tema en una reunió del grup parlamentari, on exposà el seu criteri. «Una volta fetes públiques i plasmades en la llei, l'única cosa que puc fer és acatar les decisions del partit i dur-les a la pràctica.»

¿Hi hauries afegit cap símbol més? «A mi, possiblement, sí que m'hauria agradat que el penó s'hi hagués afegit.»

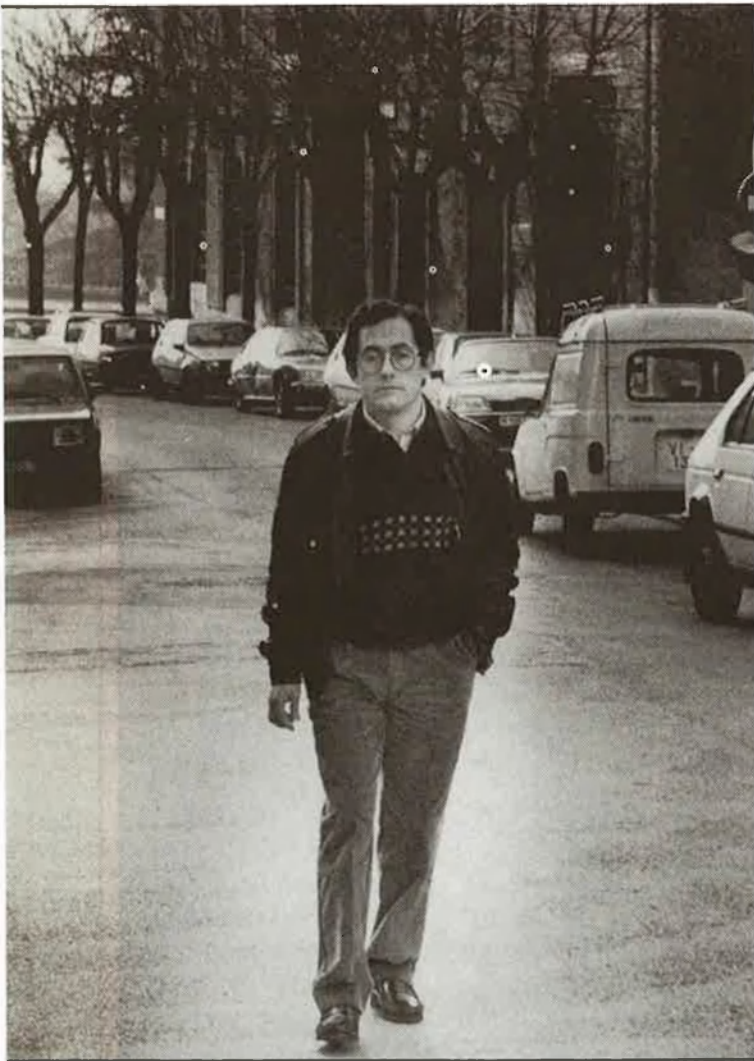
¿T'agrada l'himne regional? «Em sembla que té una música preciosa.»

¿I la lletra? «Respecte molt la lletra de l'himne, degué ser una lletra que tenia molt a veure amb el que volia dir-se quan es va escriure: l'exposició regional, aquells moments, València-València, València ciutat... ara bé, heus-la ací en la llei, és l'himne, amb música i lletra; ja et dic, a mi, me n'agrada molt la música.»

¿Li posaries una altra lletra? «O cap. Quan es discutia la llei, jo tractava de recordar si els himnes es canten o no; no es solen cantar, que jo sàpia. No recorde cap lletra de l'himne d'Espanya. Els símbols són temes convencionals, si s'arriba a un acord i en aquesta mesura ens simbolitza, jo ho accepte. Si es tractàs de fer una lletra aplicable a la realitat d'avui, al País Valencià, evidentment, aquesta no seria la lletra.»

Mala experiència comunista

El barri madrileny de Carabanchel el va veure nàixer i jugar pels seus carrers. Fill únic d'una família de treballadors, va poder estudiar gràcies precisament a això. El seu pare és mecànic ajustador en una residència de la Seguretat Social; quan viatja a Madrid, viu amb ells. «Els meus pares són molt distints; ell és un militant del PCE, sempre ho ha estat.»

/Francisco Lainez

«La lletra de l'himne no seria aplicable a la realitat del País Valencià actual»

un poc les dades que es donen com a exactes, i això m'ha valgut algun tipus de comentari desqualificador per part de certa premsa valenciana».

«Simplement, l'única cosa que dic és que, enfront de les xifres que es manegen —uns diuen que hi ha vui-

«Cada dia trobe més claus sobre el funcionament de la societat, de la vida...»

Dins del partit, és un home molt liberal, molt humà, amb un respecte profund per la manera de pensar dels altres. La meua mare ha estat una incansable treballadora, molt intel·ligent, amb una voluntat fèrria, però amb un altre tipus d'educació, més religiosa, més tradicional, per tant, menys tolerant.»

¿No et va influir el teu pare, de cara al PCE? «Políticament, jo vaig començar treballant amb els comunistes quan tenia quinze o setze anys, en les JJCC. Però vaig tenir una mala experiència en el PCE, una experiència que ja em va fer veure, l'any setanta, la falta de democràcia interna d'aquest partit, i me'n vaig eixir. Jo era conscient que la societat espanyola no estava per un partit comunista i, sobretot, aquell partit havia de tenir problemes interns seriosos. Aleshores, vaig buscar on treballar des de l'esquerra, i vaig arribar a la conclusió que havia de col·laborar en la reconstrucció del PSOE, que era el partit del futur de l'esquerra.»

Tu has estat una persona que has evolucionat bastant dins el partit; ja has tingut molts càrrecs de responsabilitat... «Perquè duc molts anys, des del setanta.»

¿Fins on vols arribar en política? «No ho sé; de moment,estic a gust, aquest treball és interessant, i crec que el faig més o menys bé, que, almenys, el faig dignament. Però no tinc ambicions de dir m'agradaria arribar a tal o tal cosa; sí que dic que m'agradaria fer aquesta cosa o aquella altra, en tal sentit. Ara estic molt a gust.» Va començar la carrera de Ciències Polítiques i la deixà al poc de temps, quan es posà a treballar en El Corte Inglés, on va passar per tres seccions d'oficines.

«Era un lluitador i em van represaliar, canviant-me de lloc en lloc, perquè pervertia la gent. Al final, em van recomanar seriosament que me n'anàs, perquè era una persona conflictiva.»

El seu pare el va convèncer per a estudiar Dret, amb la idea inicial que

/Francisco Lainez

«El PSOE era el partit del futur de l'esquerra...»

volia ser advocat laboralista. «Vaig deixar Polítiques, perquè pensava que la lluita pels objectius d'emancipació dels treballadors s'havia de fer des dels mateixos treballadors.» Va tenir bones notes en els estudis, sense pensar massa. «No he renunciat a res de la vida: he fet música en un grup, teatre; m'han agradat les xiques; he viatjat en autostop. He fet el que tocava.»

¿Quan apareix Alacant? «El 75, en un programa del partit; inicialment, jo havia d'aprendre, com a advocat laboralista, amb Antoni Garcia Miralles, que tenia un despatx que funcionava a Alacant. Es tractava de muntar un despatx a Madrid amb l'equip «Jaime Vera», on hi havia gent com Miguel Boyer o Ciriaco de Vicente. Jo havia d'estar només cinc o sis mesos a Alacant, i després tornar-me'n. Però en arribar-hi vaig comprovar que allí es vivia d'una altra manera, que allò era més agradable, i vaig pensar que em resultaria difícil tornar a Madrid. El programa s'ensorrà als pocs mesos de començar, i aleshores el partit em va oferir de quedar-me en la ciutat amb un sou, muntant agrupacions, organitzant el partit.»

¿Com estava el PSOE quan tu arribares a Alacant? «No era dels pitjors llocs d'Espanya. N'hi havia nuclis importants a Alacant, Elx i Alcoi.»

¿Et va costar molt organitzar-lo? «Va ser un treball dur, durant any i mig vaig ser alliberat del partit, fent fer molts quilòmetres al 127, anant per tota la província.»

¿Et van acceptar bé els socialistes alacantins? «No vaig tenir-hi problemes especials. Des del primer moment, vaig treballar molt estretament amb Garcia Miralles i Fernández Valenzuela, i aquest nucli bàsic ha seguit funcionant.»

Àngel es casa a Alacant amb una companya del partit; actualment es troba separat, amb un fill de sis anys. Ix amb una estudiant de Psicologia que «si les coses segueixen bé, es convertirà en la meua futura companya». Lector incansable, té debilitat pel flamenc, «igual que Paco Burguera». A Alacant s'ha canviat de casa recentment, al barri de la Mare de Déu del Socors, amb el Postiguet davant i Santa Bàrbara darrere. Li agraden les motos grans i l'art, ha fet karate i es molt perfeccionista, «em molesten les coses mal fetes, per xicotetes que siguin». D'amics, en té molts, «però bons, pocs». Si algun dia deixàs la política, li agradaria transformar-se en escriptor, «encara no estic suficient madur per a fer-ho. Descobrec que cada dia m'agrada més la literatura, cada volta llegesc més llibres de narrativa i trobe més claus sobre el funcionament de la societat, de les persones, de la vida.»